

Hrabyk, Klaudiusz

List do Redakcji

Rocznik Historii Czasopiśmiennictwa Polskiego 10/4, 563-564

1971

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

skiej, a warto wiedzieć, że oficjalna bibliografia BSRR notuje kilkadziesiąt pozycji w tych językach. Tylko raz marginesowo wspomniał autor o „Orce”, organie KC KPB, wydawanej dla chłopów, w języku polskim, przez przeszło 10 lat, początkowo tygodniowo, a następnie kilka razy w tygodniu. Zupełnie nie wymienił np. istniejącego w latach 1940—1941 w Mińsku dziennika polskiego pt. „Sztandar Wolności”, który miał znaczne zasługi w zakresie popularyzacji podstawowych haseł socjalistycznych wśród ówczesnej ludności polskiej, zamieszkującej zwłaszcza zachodnie połacie Białorusi. Były też inne gazety polskie na Białorusi Radzieckiej, m. in. rejonowa gazeta w Kojdanowie (potem Dzierżyńsku). Charakterystyka tej prasy, która spełniła znaczną rolę realizując na Białorusi hasła leninowskiej polityki narodowościowej, powinna zostać w ewentualnym następnym wydaniu rozszerzona. Z innych uwag należałoby postulować wykorzystanie ukraińskiej i polskiej literatury przedmiotu (A. Ślisz, K. Sierocka, J. Daszkiewicz) oraz oficjalnych statystyk druków BSRR, gdyż np. na s. 236 autor powołuje się na dane dotyczące liczby tytułów prasowych zawarte w artykule gazety „Zwiazda”, a pomija pełne dane Izby Książki BSRR, zawarte w wydawnictwie „Periodyczny druk BSSR”. W końcowych rozdziałach pomocne byłyby informacje na temat rozwoju innych poza prasą środków masowego przekazu na terenie Republiki. Wreszcie indeksy osób, miejscowości i tytułów prasowych znakomicie ułatwiłyby korzystanie z tej pożytecznej książki.

Jerzy Myśliński

List do Redakcji

W rozprawie Andrzeja Paczkowskiego pt. *Geografia polityczna prasy polskiej 1918—1939* zamieszczonej w t. IX, z. 4 „Rocznika Historii Czołpiśmiennictwa Polskiego” na s. 515 w wierszach 10—13 od dołu autor błędnie napisał, że „Słowo Polskie” we Lwowie od marca 1928 r. było „właściwie oficjalnym reprezentantem prasy SN [Stronnictwa Narodowego] we Lwowie”; rzecz ma się wręcz odwrotnie, w tym czasie dziennik ten przestał być w ogóle organem tzw. obozu narodowego. „Słowo Polskie” już w połowie stycznia 1928 r. zostało w 50% sprzedane grupie „Zespołu Stu”, którą to część własności wydawnictwa posiadał były minister skarbu Władysław Kucharski, a równocześnie kierownictwo dziennika objął Wacław Mejbaum, rzecznik owego „Zespołu Stu”. W pierwszych dniach marca 1928 r. nowa redakcja ogłosiła artykuł jawnie zrywający z endecją w związku z wynikiem wyborów sejmowych, po czym 9 marca, nazajutrz, „Słowo Polskie” ogłosiło, że „nie może być dalej par-

tyjnym organem Związku Ludowo-Narodowego i organem takim być przestaje". Mówiąc nawiasem, Stronnictwo Narodowe (w miejsce Związku Ludowo-Narodowego) powstało dopiero w osiem miesięcy później, 7 października 1928 r., czyli „Słowo Polskie” w marcu 1928 r. tym bardziej nie mogło być oficjalnym reprezentantem prasy nie istniejącego jeszcze Stronnictwa.

Będę zobowiązany za opublikowanie tego sprostowania, aby w dziedzinie historii prasy lwowskiej nie utrzymywały się błędne relacje.

Łączę wyrazy prawdziwego poważania

Klaudiusz Hrabyk